

'Feeks' met grof geschut getemd

door MARCO WEIJERS

„Een boze vrouw is als een troebele bron. Modderig, ondoorschijnend, zwart en van alle schoonheid beroofd.” Het is de feeks zelf die hier spreekt, nadat zij met harde hand getemd is. In de regie van Ivo van Hove gaat dat temmen gepaard met flink wat gooi- en smijtwerk.

Met 'Het temmen van de feeks' voegt de artistiek leider van Toneelgroep Amsterdam een derde toneelstuk toe aan zijn vierluik over het huwelijk. 'Kruistochten' van Alan Ayckbourn en 'Scènes uit een huwelijk' van Ingmar Bergman gingen aan Shakespeares klassieker vooraf, volgend seizoen zal de reeks gecombineerd worden met 'Perfect Wedding' van Charles Mee.

Hedendaags

Hafid Bouazza maakte in opdracht van Toneelgroep Amsterdam een nieuwe, melodieuze klinkende vertaling van 'De feeks'. Van Hove hield zich in zijn bewerking vervolgens niet star vast aan de tekst. Hij schraptte, verving ouderwetse begrippen door hedendaagse equivalenten en voegde soms moderne elementen toe. Ook in het Padua van welker worden weddenschappen nu in euro's afgerekend.

De focus in 'Het temmen van de feeks' ligt in deze voorstelling niet uitsluitend op de confrontatie tussen de feeks Katharina (Halina Reijn) en Petruccio (Hans Kesting), de man die haar uiteindelijk breken zal. Van Hoves blikveld is breder. Hij besteedt veel aandacht aan de

schare van de bewonderaars die haar jongere zus Bianca (Karina Smulders) om zich heen heeft verzameld. Vader Minola (Hugo Koolschijn) wil haar echter niet uithuwelijken voordat

Katharina getrouwd is.

De heren worden afgeschilderd als corpballen die 'bieren' en 'zooien'. Lallend geven zij zich over aan agressief, seksistisch en onverdraagzaam groepsgegedrag. Het zijn scènes die het carnaval ten tijde van Shakespeare weerspiegelen, een moment waarop alle sociale conventies werden losgelaten of op hun kop gezet. Een uitlaatklep, omdat mensen vaak pas met een masker op hun ware gezicht durven te tonen.

Behaagziek wicht

Bianca is in deze 'Feeks' een behaagziek wicht met exhibitionistische trekjes, terwijl haar lastige oudste zus zich niet mooier wenst voor te doen dan zij is. Dat heeft zij gemeen met Petruccio en misschien vindt hij daarom uiteindelijk de weg naar haar hart.

Terwijl de anderen van het leven een maskerade maken, wortelt hun liefde in iets dat echt en eigen is.

Die ontwikkeling mag echter verstandelijk te beredeneren zijn, kijkend naar deze voorstelling blijft hun toenaadering moeilijker voor te stellen. Alles is heftig: er wordt mishandeld, vernederd, geknokt, gevoosd, gespuugd en met stoelen gesmeten. De afzonderlijke verhalen over de twee zussen spelen zich daarbij deels synchroon af in deze industrieel ogende ruimte met een extra door glaswanden omgeven speelveld, een kil en kaal ontwerp van Jan Versweyeld.

Hans Kesting is als Petru-

ccio bijna even kil, al geeft hij hem ook een zekere tragiek mee. Voor enige warmte zorgt het optreden van Halina Reijn, die de onsympathieke stuursheid van haar personage langzaam weet om te buigen. Daarbij wekt zij de indruk dat de feeks niet wordt getemd, maar zelf kiest voor overgave. Een overgave aan de ander, een overgave aan de liefde. Een mooie nuance in een voorstelling die dergelijke subtiliteiten verder goeddeels ontbeert.

Voorstelling: 'Het temmen van de feeks' door Toneelgroep Amsterdam; **regie:** Ivo van Hove; **auteur:** William Shakespeare; **vertaling:** Hafid Bouazza; **decor en licht:** Jan Versweyeld; **kostuums:** Lies van Assche; **geluidsontwerp:** Marc Meulemans; **spel:** Halina Reijn, Hans Kesting, Karina Smulders, Hugo Koolschijn, Alwin Pulinx, Benjamin de Wit, Fred Goessens, Renè van Zinnicq Bergman Jeroen Spitzenberger e.a.; **gezien:** Stadschouwburg, Amsterdam.

